Debrecen, 1917. július 20. – Budapest, 1958. április 24.

1939-ben a debreceni Gróf Tisza István Tudományegyetemen jogi doktori oklevelet szerzett. Diákévei alatt az egyetem Werbőczy István Bajtársi Egyesületének tagja, 1937-1938-ban a Márciusi Front aktivistája és a három számot megélt Tovább című lap szerkesztője és kiadója. 1938-ban csatlakozott az illegális kommunista párthoz. Politikai tevékenysége miatt 1940 tavaszán letartóztatták, három és fél év fegyházra ítélték, kisebb megszakítással 1940. december és 1944. március 15. között börtönben volt. Kiszabadulása után illegalitásba vonult. 1944. novemberben kinevezték debreceni rendőrkapitánnyá, 1945 tavaszától hivatalosan országos rendőrkapitány, illetve főkapitány 1947-ig; de 1945 októberétől tüdőbajjal különböző szanatóriumokban ápolták. 1947. májustól októberig a Belügyminisztérium személyzeti osztályvezetője, majd a Magyar Kommunista Párt Központi Vezetősége Katonai és Karhatalmi Osztály vezetője. 1949-ben, miután kinyilvánította, hogy nem hisz Rajk László bűnösségében, leváltották. 1950-ig a Külkereskedelmi Minisztérium Tervfőosztályát vezette, majd a Terményforgalmi Egyesülés Tervosztályát irányította. 1948-tól 1950-ig az MKP illetve az MDP Központi Ellenőrzési Bizottság tagja. 1953-tól Nagy Imre reformjainak híve, a miniszterelnök eltávolítása után, 1955. májustól a körötte szerveződő ún. pártellenzék tagja; tevékenységéért 1956 januárjában kizárták az MDP-ből. 1956. október 13-án barátaik és bajtársaik nevében ő mondott búcsúbeszédet az 1950-ben kivégzett tábornokok újratemetésén. A forradalom előestéjén, a BME Gépészmérnöki Karának levelező hallgatójaként 1956. október 22-én részt vett és felszólalt a nappali tagozatos diákok nagygyűlésén. Október 29-ig Kopácsi Sándor budapesti rendőrfőkapitány munkatársa; közben annak a küldöttségnek a tagja, amelyik október 27-én meggyőzte Nagy Imrét a forradalom elismerésének szükségességéről. Október 29-étől november 4-ig a miniszterelnök titkárságának vezetője. 1956. november 4-én családjával együtt ő is a jugoszláv követségre menekült. Azzal a garanciával, hogy nem esik bántódásuk, a csoport többi tagjával együtt 1956. november 22-én elhagyta a követséget, de a szovjetek elfogták, és a romániai Snagovba hurcolták. Bukarestbe vitték, majd 1957. április 17-én visszaszállították Magyarországra. A Nagy Imre-per nyolcadrendű vádlottjaként, a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés és egyéb bűncselekmények miatt helyezték vád alá. 1958. februárban ügyét hajlíthatatlan magatartása miatt elkülönítették, 1958. április 22-én a Legfelsőbb Bíróság Népbírósági Tanácsa jogerősen halálra ítélte, kivégezték. 1989. június 16-án a Nagy Imre-perben kivégzett társaival együtt ünnepélyesen újratemették, 1989. július 6-án jogilag is rehabilitálták.